

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.96.825 van 21 juni 2001
in de zaken A. 78.473/VII-16.643
85.397/VII-18.767.**

In zake : I. + II.

1. Remy VAN DEN STEEN,
2. Marie Christ CORNELIS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

- I. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81,
II. de burgemeester van de stad AALST,

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Remy VAN DEN STEEN en Marie Christ CORNELIS op 4 mei 1998 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing van de heer Ir. John PAUWELS, adjunct-afdelingshoofd a.i. - directeur van de afdeling Milieu-vergunningen, vervat in diens schrijven van 21 november 1997";

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partijen op 14 juli 1999 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 6 juli 1999 van de burgemeester van de stad Aalst "waarbij bevel wordt gegeven aan eerste verzoekende partij en voor zoveel als nodig aan tweede verzoekende partij om de illegale exploitatie van een pluimveeslachterij met een slachtcapaciteit van meer dan 1.000 dieren per dag

en bijhorende niet vergunde en niet gemelde inrichtingen aan de Hollestraat 49 te 9310 Moorsel-Aalst, kadastraal bekend als sectie 8, sectie D, perceelnummers 64/b, 65/c en 66/b ten spoedigste en uiterlijk binnen een termijn van 10 kalenderdagen stop te zetten na ontvangst van het bevelschrift";

Gelet op het arrest nr. 77.041 van 19 november 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in de zaak A. 78.473 wordt verworpen;

Gelet op het arrest nr. 81.874 van 16 juli 1999 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in de zaak A. 85.397 wordt bevolen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de verslagen opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikkingen van 23 november 2000 die de neerlegging ter griffie van de verslagen en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikkingen van 27 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij in de zaak A. 78.473, en van Advocaat D. VAN RANSBEECK, die verschijnt voor de verwerende partij in de zaak A. 85.397;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De samenvoeging van de zaken A. 78.473/VII-16.643 en A. 85.397/VII-18.767

Overwegende dat het in de zaak A. 85.397/VII-18.767 aangevochten besluit waarbij door de burgemeester van de stad Aalst het bevel wordt gegeven om de exploitatie van de pluimveeslachterij van de verzoekende partijen stop te zetten het rechtstreeks gevolg is van de in de zaak A. 78.473/VII-16.643 aangevochten beslissing, die er op neerkomt dat het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 oktober 1997 houdende de weigering voor de hernieuwing van de lopende vergunning, onontvankelijk wordt verklaard, waardoor op administratief vlak die weigering definitief is geworden; dat de eventuele vernietiging van dat weigeringsbesluit zou meebrengen dat ook het bestreden bevel tot stopzetting van de exploitatie van de kippenslachterij is gevitieerd en bij wijze van medesleping zal moeten worden vernietigd; dat de beide zaken dermate

zijn verknocht dat met het oog op een goede rechtsbedeling het noodzakelijk is ze samen te voegen;

2. De gegevens van de zaken

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partijen, echtgenoten, baten samen een pluimveeslachterij uit in Aalst, deelgemeente Moorsel.

Op 28 juli 1993 wordt aan eerste verzoeker de tot nu toe laatste milieuvergunning verleend, voor een termijn tot 1 mei 1998.

2.2. Op 23 april 1997 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in tot hernieuwing van de lopende vergunning. Tijdens het openbaar onderzoek worden twee bezwaarschriften ingediend.

2.3. Op 9 oktober 1997 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

2.4. Met een brief van 10 november 1997 tekenen de verzoekende partijen administratief beroep aan. Bij het beroepschrift voegen ze een kopie van een overschrijvingsformulier, door de bank afgestempeld, als bewijs van betaling van 5.000 frank dossiertaks.

2.5. Met een aangetekende brief van 21 november 1997, waarin volgens het verzoekschrift in de zaak A. 78.473 het eerste bestreden besluit is vervat, wordt aan eerste verzoeker meegedeeld dat het beroep onontvankelijk is bevonden, omdat "het bewijs van betaling van de dossiertaks (...) niet bij het beroep gevoegd (is); er is maar 5000 fr. betaald; moet 10000 fr zijn". De brief

gaat verder : "U kan binnen een termijn van veertien kalenderdagen na datum van verzending van deze brief het bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks (...) nog bij het beroepsschrift voegen. Indien dit niet binnen voormelde termijn is gebeurd, blijft uw beroep onontvankelijk".

De brief is ondertekend door Ir. J. PAUWELS, afdelingshoofd a.i. - directeur van de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL.

2.6. Op 27 november 1997 betalen de verzoekende partijen de resterende 5.000 frank dossiertaks door middel van een overschrijving. Ze voegen echter -blijkbaar bij vergetelheid- geen bewijs van die betaling toe aan hun beroepschrift.

2.7. Met brieven van 2 en 29 december 1997 bezorgen de verzoekende partijen aan de Vlaamse minister voor leefmilieu aanvullende stukken bij hun beroepschrift.

Met een brief van 20 januari 1998 herinnert de raadsman van de verzoekende partijen de voorzitter van de gewestelijke milieuvergunningscommissie aan het verzoek om gehoord te worden.

2.8. Met een brief van 26 februari 1998 informeert het gemeentebestuur van de stad Aalst naar de intenties van de verzoekende partijen nu de lopende vergunning verstrijkt op 1 mei 1998 en de weigering in eerste aanleg definitief is geworden door de onontvankelijkheid van het beroep.

2.9. Met een brief van 4 maart 1998 laat de raadsman van de verzoekende partijen aan de eerste verwerende partij weten dat hij dient "vast te stellen dat cliënte sedert uw brief van 21 november 1997 zonder bericht is".

Verder wordt gesteld :

"Na uw brief van 21 november 1997 werd nochtans op 27 november 1997 bijkomend 5.000 frank voor dossiertaks betaald. Inliggend moge U kopie vinden van het dubbel van het overschrijvingsbericht, afgestempeld door de bank op 27 november 1997".

2.10. Ook met een brief van 4 maart 1998 laat de raadsman aan het gemeentebestuur weten van oordeel te zijn dat het beroep niet onontvankelijk is verklaard.

Het gemeentebestuur antwoordt op 23 maart 1998 de stelling van de verzoekende partijen te hebben onderzocht samen met de afdeling milieuvergunningen, en van oordeel te zijn dat het beroep van rechtswege onontvankelijk is. In een brief van 25 maart 1998 aan de eerste verwerende partij laat de raadsman van de verzoekende partijen weten verwonderd te zijn over het overleg met het gemeentebestuur terwijl de verzoekende partijen nog geen antwoord hebben ontvangen op hun brieven van 20 januari 1998 en 4 maart 1998.

2.11. Met een brief van 30 maart 1998 antwoordt de eerste verwerende partij :

"Het beroep van Mr. VAN DEN STEEN is onontvankelijk gebleven, op grond van artikel 19bis, §4, laatste zin van het milieuvergunningsdecreet, daar het bewijs van betaling van de overige 5.000 frank niet binnen een termijn van 14 dagen bij het dossier was gevoegd, zoals vermeld in onze brief van 21 november 1997.

Het beroep wordt dan ook zonder gevolg geklasseerd".

2.12. Na protest vanwege de verzoekende partijen, verstrekt de eerste verwerende partij met een brief van 16 april 1998 omstandig uitleg over artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet. In dat schrijven wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit schrijven alsook de brief van 30 maart 1998 enkel een loutere uitleg inhouden over de oorspronkelijke mededeling, vervat in het schrijven

van 21 november 1997, houdende de onontvankelijkverklaring van het beroepschrift.

Daarop volgt op 4 mei 1998 een vordering tot schorsing en het annulatieberoep, gekend onder het nummer A. 78.473.

De vordering tot schorsing wordt verworpen bij arrest nr. 77.041 van 19 november 1998.

Het weze opgemerkt dat in geen van voornoemde brieven aan de verzoekende partijen werd medegedeeld bij welke rechtsinstantie beroep kan worden aangetekend.

2.13. Op 18 mei 1998 wordt door de ambtenaren van de stad een proces-verbaal opgemaakt wegens exploitatie zonder vergunning van een vergunningsplichtige inrichting.

2.14. Na de verwerping van de vordering tot schorsing bezoekt de milieu-inspectie op 3 februari 1999 het bedrijf van de verzoekende partijen.

Op 8 februari 1999 meldt de milieu-inspectie aan de tweede verwerende partij dat de inrichting wordt geëxploiteerd zonder vergunning, en nodigt zij de tweede verwerende partij uit de stopzetting te bevelen.

Met een brief van 15 april 1999 wordt aan de eerste brief herinnerd.

2.15. Op 26 april 1999 neemt het college van burgemeester en schepenen akte van de melding van een inrichting klasse 3, met name van een verkooppunt voor producten van dierlijke oorsprong.

2.16. Met een brief van 10 mei 1999 nodigt de tweede verwerende partij de eerste verzoeker uit om gehoord te worden in verband met een eventueel bevel tot stopzetting.

Een eerste hoorzitting heeft plaats op 19 mei 1999; een tweede, waarbij ook de tweede verzoekster wordt betrokken, op 21 juni 1999.

2.17. Op 7 juli 1999 wordt het tweede bestreden besluit van 6 juli 1997 aan beide verzoekende partijen betekend : bevel wordt gegeven de exploitatie stop te zetten binnen tien dagen; er wordt aangekondigd dat indien nodig tot verzegeling zal worden overgegaan.

Op 14 juli 1999 dienen de verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot annulatie in van voornoemde beslissing (zaak A. 85.397).

Bij arrest nr. 81.874 van 16 juli 1999 wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing ervan bevolen;

3. De gegrondheid van het beroep, gekend onder het nummer A. 78.473/VII-16.643

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het eerste middel de schending aanvoeren van artikel 23 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), alsook machtsoverschrijding en om toepassing verzoeken van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet doordat het bestreden besluit werd genomen door Johan PAUWELS, afdelingshoofd a.i.-directeur afdeling milieuvergunningen van AMINAL, terwijl volgens artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad beroep kan worden ingediend bij de Vlaamse regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift,

zodat "de Vlaamse regering als beroepsinstantie en niet de heer Ir. John PAUWELS, afdelings-

hoofd a.i.-directeur, afdeling Milieuvergunningen, uitspraak dient te doen over de onontvankelijkheid van het beroep van verzoekende partijen", en

zodat "in zoverre artikel 52, 1°, a) Vlarem I aangeeft dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroep gebeurt door de minister of de gemachtigde ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen, deze machtiging geen wettelijke grondslag vindt in artikel 23 MVD dat de Vlaamse regering als beroepsinstantie aanduidt, noch in artikel 24, § 2 MVD dat slechts aan de regering de opdracht geeft om de wijze te regelen waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en moet worden behandeld";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de rechtsgrond van artikel 52, 1°, a), is terug te vinden in "het besluit van de toenmalige Vlaamse Executieve van 22 februari 1989 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Executieve" en in "het besluit van de toenmalige Vlaamse Executieve van 22 februari 1989 tot delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse Executieve"; dat zij tevens verwijst naar de argumentatie vervat in het schorsingsarrest nr. 77.041 van 19 november 1998;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord als volgt repliceren :

"Zonder afbreuk te willen te doen aan 's Raads arrest nr. 77.041, dient niettemin vastgesteld te worden, gelet op de zwaarwichtige gevolgen (met name niet-ontvankelijkheid van het beroep !) die aan de vaststelling dat het betalingsbewijs niet binnen de voorgeschreven termijn werd bijgevoegd, verbonden zijn, de Vlaamse regering niet gerechtigd was om de gemachtigde ambtenaar van het bestuur Milieuvergunningen bevoegd te maken.

Artikel 23, § 2 MILIEUVERGUNNINGSDECREET heeft trouwens aan een met name genoemde overheid, zijnde de Vlaamse regering, de bevoegdheid verleend om uitspraak te doen over het beroep. Mede in acht genomen de gevolgen gekoppeld aan de vaststelling dat

het betalingsbewijs niet binnen de voorgeschreven termijn werd bijgevoegd, dient de bevoegdheid om over het beroep uitspraak te doen door de Vlaamse regering zelf genomen te worden, ook al gaat (het) om een op grond van objectieve feitelijke gegevens te nemen individuele beslissing.

Met het niet-ontvankelijk verklaren van het beroep wordt een einde gesteld aan de behandeling van de vergunningsaanvraag : dit is niets minder dan 'uitspraak' doen over het beroep (en de vergunningsaanvraag)";

3.1.4. Overwegende dat artikel 19bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 bepaalt wat volgt :

"Een bewijs van betaling van voormelde dossiertaks moet worden gevoegd bij de vergunningsaanvraag op het beroepsschrift.

Het niet bijvoegen van het bewijs van volledige betaling van de overeenkomstig onderhavig artikel verschuldigde dossiertaks bij de milieuvergunningsaanvraag heeft van rechtswege de onvolledigheid van bedoelde vergunningsaanvraag tot gevolg.

In geval, in strijd met het eerste lid, het bewijs van betaling van de verschuldigde dossiertaks niet bij het beroepsschrift is gevoegd, wordt de indiener van het beroep hiervan in kennis gesteld bij ter post aangetekend schrijven. Indien de indiener van het beroep binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving het vereiste bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks niet heeft toegevoegd aan zijn eerder ingediend beroepsschrift, wordt dit beroep van rechtswege onontvankelijk";

dat de verzoekende partijen niet betwisten dat binnen de in voorgeciteerde bepaling vastgestelde termijn van veertien kalenderdagen geen bewijs werd geleverd van de volledige betaling van de dossiertaks; dat, gelet op het in evengenoemde bepaling gestelde, de vaststelling door de gemachtigde ambtenaar dat het beroep van rechtswege onontvankelijk is wegens het niet leveren van het bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossier-taks, geen uitspraak is over het beroep van de verzoekende partijen in de zin van artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet; dat de onontvankelijkheid van het beroep van de verzoekende partijen immers van

rechtswege voortvloeit uit het milieuvergunningsdecreet; dat het louter gaat om een vaststelling van een van rechtswege ontstaan rechtseffect; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 19 bis, 23 en 23 bis van het milieuvergunningsdecreet en van het zorgvuldigheids-, voorzichtigheids- en redelijkheidsbeginsel; dat zij in een eerste onderdeel doen gelden dat artikel 19 bis van het milieuvergunningsdecreet niet bepaalt op welke wijze het bewijs van betaling van de dossiertaks moet worden geleverd terwijl er wel degelijk binnen de termijn is betaald waardoor meteen, namelijk door de accreditering, het bewijs van betaling is geleverd; dat zij in een tweede onderdeel aanvoeren dat het kennelijk onredelijk was het beroep als onontvankelijk te beschouwen, enerzijds omdat evengenoemd artikel 19 bis, § 4, geen substantiële vormvoorschriften bevat nu deze noch de openbare orde raken, noch werden opgelegd in het belang van de betrokken personen, personeelsleden of onderhorigen en de verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van hun raadsman van 4 maart 1998 een kopie van het afgestempelde overschrijvingsbewijs hebben toegezonden aan de verwerende partij en derhalve "minstens op deze manier aangetoond hebben dat betaling van de resterende dossiertaks van 5.000 Bef. werd uitgevoerd, waarvan het bewijs reeds voorligt op het moment van creditering van de rekening van de begunstigde", anderzijds omdat de overheid over een termijn beschikte van vijf maanden, mogelijk te verlengen met een maand, na ontvangst van het beroepschrift om uitspraak te doen en zij na ontvangst van het aangetekend schrijven van 4 maart 1998 nog tijd had om haar "speciale rekening" na te kijken en had kunnen vaststellen dat er binnen de termijn was betaald

en meteen dat het bewijs van betaling was geleverd; dat zij er aan toevoegen dat de regel van artikel 19 bis, § 4, derde lid, er alleen toe strekt het bewijs van betaling voor het bestuur te vereenvoudigen, doch dat deze het bestuur er niet van ontslaat de voor de dossiertaksen bestemde rekening te controleren; dat zij van oordeel zijn dat voor de onontvankelijkheid van het beroep het volstaat dat geen creditering binnen de termijn is gebeurd; dat de verzoekende partijen in het derde onderdeel doen gelden dat genoemd artikel 19 bis, § 4, geen uitdrukkelijke regeling voorziet in geval van gedeeltelijke betaling van de dossiertaks en dat uit artikel 19 bis, § 4, eerste lid, enkel volgt dat "een bewijs van betaling bij het beroepsschrift dient gevoegd te worden";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij na het citeren van artikel 19bis, §§ 1 tot en met 4, van het milieuvergunningsdecreet volgend verweer laat kennen :

"(...)

(...) de strenge sanctie die artikel 25, §1, van het milieuvergunningsdecreet stelt op het niet tijdig beschikken op een door de vergunningsaanvrager tegen een weigeringsbeslissing ingesteld beroep, geeft duidelijk blijk van de bedoeling (van) de decreetgever om de aanvrager van een vergunning binnen een relatief korte termijn zekerheid te geven over het lot van zijn aanvraag en wel in positieve zin. Redelijkerwijze kan dan ook niet betwist worden dat de in artikel 23, §2, van zelfde decreet gestelde termijn van vijf maanden om op het beroep te beschikken, in het geval bedoeld in artikel 25, §1, als een vervaltermijn moet worden beschouwd (R.v.St., 30 juni 1993, VAESSEN, nr. 43.550; R.v.St. 24 februari 1994, VAN LOVEREN, nr. 46.261).

Door artikel 47, §2, van het Programmadecreet van 22 december 1993 werd in artikel 19bis, §4, van het milieuvergunningsdecreet een tweede en derde lid toegevoegd aan het tot dan toe enige lid van deze paragraaf.

Het tweede lid bepaalt dat het niet bijvoegen van dit bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks (b)ij de milieuvergunningsaanvraag van rechtswege de onvolledigheid van de vergunningsaanvraag tot gevolg heeft. Het derde lid,

en dit is van toepassing op de voorliggende casus, bepaalt dat wanneer dit bewijs van betaling van de verschuldigde dossiertaks niet bij het beroepschrift is gevoegd, de indiener van het beroep hiervan in kennis wordt gesteld bij ter post aangetekend schrijven.

Indien hij binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van deze kennisgeving het vereiste bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks niet heeft toegevoegd aan zijn eerder ingediend beroepschrift, dit beroep van rechtswege onontvankelijk wordt.

Uit de Memorie van Toelichting (Gedr. St. VL. R. 1993-94, nr. 415/1 18-19) blijkt dat deze toevoeging gebeurde onder meer op grond van volgende overwegingen : 'Uit de opgedane ervaring blijkt dat regelmatig een aantal ingediende beroepen (circa 30%) onontvankelijk werden bevonden om reden van het feit dat (...) het bewijs van betaling van de verschuldigde dossiertaks niet bij het ingediende beroep is gevoegd (...). Het wordt aangewezen geacht deze beroepsindieners nog een ultieme kans te geven de betaling van de dossiertaks te doen en het bewijs ervan voor te leggen. Hierbij dient evenwel rekening gehouden met de korte behandelingstermijnen die decretaal een aanvang nemen op de datum van ontvangst van het beroepschrift. Dit betekent dat de bijkomende kans die gegeven wordt aan de beroepsindieners moet beperkt blijven tot een vrij korte periode die de normale afhandeling van het beroep niet in het gedrang brengt (...)'.
'

Nu de behandelingstermijn van vijf maanden van het beroep, zoals bepaald in artikel 23, §2, als een vervaltermijn moet beschouwd worden en rekening houdend met de motieven opgenomen in de Memorie van Toelichting kan het niet ernstig betwist worden dat het eveneens in de bedoeling van de decreetgever is gelegen de termijn van 14 kalenderdagen opgenomen in het derde lid van §4 van artikel 19bis als een vervaltermijn te aanzien zodat de niet toevoeging van het bewijs van de volledige betaling van de dossiertaks binnen de termijn van 14 kalenderdagen van rechtswege de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg heeft.

Ter voldoening aan het voorschrift van artikel 19bis, §4, van het milieuvergunningsdecreet volstaat het niet dat de beroepsindiener de krachtens artikel 19bis, §3, bepaalde verschuldigde dossiertaks volledig betaalt, hij dient eveneens het bewijs van deze betaling te voegen bij zijn beroepschrift of desgevallend binnen de 14 dagen na verzending van de ter post aangetekende kennisgeving aan zijn eerder ingediend beroepschrift toevoegen. Deze decretale bepaling is duidelijk en geenszins voor interpretatie vatbaar : het bewijs van de volledige betaling van de dossiertaks moet bij het beroepschrift gevoegd

worden. De ratio legis van dit voorschrift lijkt ook hier gelegen in het feit dat de overheid die over het beroep uitspraak moet doen binnen een korte termijn dient te weten of de verschuldigde dossiertaks volledig werd gekweten. Dit laat immers de over het beroep beslissende overheid toe onmiddellijk te reageren. Zulks klemmt des te meer gezien de behandelingstermijn van het beroep aanvangt op het ogenblik dat de overheid het beroep ontvangt.

Het is evenzeer voor de hand liggend dat het bewijs dient gevoegd van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks nu anders oordelen de in artikel 19bis, §4, eerste lid, opgenomen bepaling totaal onwerkzaam maakt. Het zou dan immers volstaan om slechts één frank te betalen, van deze betaling het bewijs bij het beroepschrift te voegen om de overheid te verplichten de behandeling van het beroep aan te vatten. Zulks kan echter onmogelijk de bedoeling van de decreetgever zijn geweest";

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord repliceren dat de termijn vastgesteld bij artikel 19bis, § 4, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet geen vervaltermijn kan zijn omdat de termijn niet wordt opgelegd aan de overheid maar aan de beroepsindiener; dat zij daaraan nog toevoegen dat in het middel niet de sanctie van de van rechtswege onontvankelijkheid van het beroep op zich aan de orde is, maar wel of de voorwaarden, die gekoppeld zijn aan de voorziene onontvankelijkheid, van rechtswege zijn vervuld;

3.2.3.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat het sub 3.1.4. geciteerde artikel 19bis, § 4, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet stelt dat een bewijs van betaling moet worden "gevoegd (...) bij het beroepschrift" en dat het derde lid van dezelfde bepaling het heeft over de beroepsindiener die "het vereiste bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks niet heeft toegevoegd aan zijn eerder ingediend beroepschrift"; dat daaruit duidelijk blijkt dat het louter betalen van de verschuldigde dossiertaks niet als het in het decreet gevraagde bewijs

kan gelden; dat de eis tot het voegen van een bewijs van betaling bij het beroepschrift logischerwijze inhoudt dat een schriftelijk bewijs van die betaling moet worden meegestuurd; dat daaraan geen afbreuk doet het gegeven dat het milieuvergunningsdecreet geen omschrijving bevat van het gevraagde bewijs van betaling; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.2.3.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het standpunt van de verzoekende partijen niet te verzoenen is met de duidelijke tekst van artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet dat eist dat een bewijs van betaling van de dossiertaks bij het beroepschrift wordt gevoegd -hetgeen niet hetzelfde is als de eis dat de dossiertaks binnen de gestelde termijn moet zijn betaald- en dat duidelijk stelt dat het beroep van rechtswege onontvankelijk wordt wanneer het bewijs binnen een termijn van veertien dagen nadat het ontbreken van het bewijs van betaling aan de beroepsindiener werd gemeld, niet werd toegezonden; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

3.2.3.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat in het sub 3.1.4. geciteerde artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet de overlegging wordt geëist van het bewijs van de "volledige" betaling van de verschuldigde dossiertaks; dat derhalve het bijvoegen van het bewijs van de gedeeltelijke betaling van de verschuldigde dossiertaks niet voldoet aan de in artikel 19 bis, § 4, gestelde vereiste; dat het derde onderdeel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het derde middel de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet; dat zij van oordeel zijn dat het gelijkheidsbeginsel op twee manieren wordt geschonden; dat in een eerste onderdeel

zij betogen dat artikel 19bis, § 3, aan de exploitant die op grond van artikel 23 een beroep instelt tegen een beslissing met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse een dossiertaks oplegt van 10.000 frank, terwijl van de natuurlijke of rechtspersoon die ten gevolge van de exploitatie van de inrichting hinder kan ondervinden of van de rechtspersoon die zich de bescherming van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen tot doel heeft gesteld, slechts een dossiertaks wordt gevraagd van 250 frank, dat nochtans het gelijkheidsbeginsel vereist dat gelijke of vergelijkbare toestanden op gelijke wijze worden behandeld en enkel een onderscheid mag worden gemaakt op grond van objectieve criteria die pertinent zijn ten aanzien van het nagestreefde doel, dat de dossiertaks wordt ingesteld als bijdrage in de kosten van het onderzoek door de administratie van het beroep en dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat die kosten zouden verschillen naargelang dat onderzoek op initiatief van de aanvrager dan wel van een derde moet plaatsvinden; dat zij vragen dat, alvorens recht te doen, aan het Arbitragehof volgende prejudiciële vraag zou worden gesteld :

"Schendt artikel 19bis van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat het aan de aanvrager van een vergunning of de exploitant die op grond van artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een beroep tegen een beslissing met betrekking tot een inrichting van eerste klasse instellen, een dossiertaks van 10.000 Bef. oplegt, terwijl aan de natuurlijke of rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, alsook elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen, die op basis van artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse, een dossiertaks van 250 Bef. wordt opgelegd?";

dat zij in een tweede onderdeel het gelijkheidsbeginsel geschonden achten, doordat enerzijds op grond van artikel 19bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet het

beroep ontvankelijk wordt verklaard wanneer het bewijs van volledige betaling van de dossiertaks bij het beroepschrift wordt gevoegd, en anderzijds artikel 19bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet zou inhouden dat het beroep onontvankelijk zou worden verklaard wanneer de aanvrager die de verschuldigde dossiertaks gedeeltelijk betaald heeft, bij het beroepschrift een bewijs van de gedeeltelijke betaling gevoegd heeft, en niet binnen een termijn van veertien kalenderdagen na verzending van de kennisgeving voorzien in artikel 19bis, § 4, laatste lid, van het milieuvergunningsdecreet het vereiste "bewijs" van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks gevoegd heeft bij het beroepschrift, terwijl de resterende dossiertaks binnen de veertien kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving betaald werd, en dit ook voor de bevoegde diensten op eenvoudige wijze kan nagegaan worden aan de hand van de speciaal daartoe bestemde rekening; dat zij doen gelden dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat een gedifferentieerde behandeling niet onevenredig mag zijn met het nagestreefde doel, dat het verschil in behandeling tussen beide categorieën, "met name het al dan niet ontvankelijk zijn van het beroep, naargelang tijdig wordt (bij)betaald en het 'bewijs' tijdig wordt geleverd (eerste categorie van beroepsindieners) en naargelang tijdig wordt (bij)betaald, doch het 'bewijs' -in de optiek van het bestuur- niet tijdig wordt geleverd (tweede categorie) onevenredig is" en derhalve het gelijkheidsbeginsel schendt; dat zij vragen dat aan het Arbitragehof desbetreffend volgende prejudiciële vraag wordt gesteld :

"Schendt artikel 19bis, §4 van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat het beroep van een indiener die bij het beroepschrift een bewijs van volledige betaling gevoegd heeft zoals bepaald in §4, ontvankelijk verklaard wordt, terwijl het beroep van een indiener, die de verschuldigde dossiertaks

gedeeltelijk betaald heeft, en bij het beroepschrift een bewijs van de gedeeltelijke betaling gevoegd heeft, doch niet binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van de kennisgeving voorzien in artikel 19bis, §4, laatste lid, van het milieuvergunningsdecreet het vereiste bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks gevoegd heeft bij het beroepschrift, terwijl de resterende dossiertaks binnen de 14 kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving, (daadwerkelijk en voor de overheid middels het bewijs van creditering van de speciaal daartoe bestemde rekening verifieerbaar) betaald werd, onontvankelijk verklaard wordt ?";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord volgend verweer voert :

"De ratio legis van het invoeren van een dossiertaks is blijkbaar ingegeven door de vaststelling dat diegene die een te verwachten winstgevende onderneming wil beginnen een deel van de kosten dient te dragen van het onderzoek dat de overheid verplicht is te doen in de mate dat deze onderneming hinder of schade kan veroorzaken aan de mens en de natuur. Vanuit dit oogpunt is het begrijpelijk en redelijk dat een onderscheid wordt gemaakt naargelang van de hoedanigheid van diegene die het beroep instelt en naargelang de aard en de omvang van de door de inrichting te verwachten hinder en schade voor het leefmilieu.

Het spreekt vanzelf dat de kosten van het onderzoek en de behandeling van het beroep op het eerste zicht niet veel zullen verschillen naargelang dat onderzoek een gevolg is van een beroep door de vergunningsaanvrager dan wel van een derde doch dergelijke vaststelling volstaat niet om te besluiten dat het verschil tussen de bedragen van de dossiertaksen niet zou steunen op objectieve en redelijke gronden die in functie van het doel en van de gevolgen van de regel werden ingesteld. Van de vergunningsaanvrager die een beroep instelt kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een veel groter deel van de kosten van het onderzoek waartoe de overheid verplicht is moet dragen dan van een derde (artikel 19bis, §3, 5°) wiens beroepsmogelijkheid, hem geboden door het milieuvergunningsdecreet, zou uitgehold worden mocht hij verplicht worden op straffe van onontvankelijkheid een hoge dossiertaks te betalen. Hierin is precies de reden gelegen dat, om de drempel zo laag mogelijk te houden, van hem slechts een dossiertaks van 250 fr. wordt geëist. Deze geringe dossiertaks behoedt anderzijds de overheid van geconfronteerd te

worden met tergende en niets inhoudende beroepschriften";

3.3.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord betreffende het eerste onderdeel repliceren dat de uitleg van de verwerende partij geen aanvaardbare verantwoording vormt voor het gemaakte onderscheid, dat zij in elk geval niet het tegendeel aantoon, dat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de kosten van het onderzoek hoger zouden liggen indien het beroep uitgaat van de vergunningsaanvrager zelf, dat nochtans de regeling van de dossiertaks is ingegeven als bijdrage in de kosten van het onderzoek, zoals uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State blijkt, dat de ratio legis van de dossiertaks dan ook enkel is verbonden aan de kwalificatie van deze dossiertaks als retributie, met name om de kosten van het onderzoek, in casu van het administratief beroep, te dekken en niet, zoals ten onrechte wordt voorgewend, om het beroepsrecht van een derde niet uit te hollen, dat de kosten voor behandeling van het beroep in geen enkel opzicht verschillen alnaargelang de hoedanigheid van de beroepsindiener, dat overigens, zelfs in de veronderstelling dat de redenering van de verwerende partij correct zou zijn, namelijk om het beroepsrecht niet uit te hollen in hoofde van een derde, dan nog altijd de vaststelling blijft dat er een enorm verschil bestaat tussen de bescheiden dossiertaks voor de derde en deze voor de exploitant, die zelf op geen objectieve grond berust; dat, wat het tweede onderdeel betreft, de verzoekende partijen doen gelden dat de verwerende partij op geen enkele wijze antwoordt op de argumentatie uiteengezet in het verzoekschrift;

3.3.4. Overwegende, wat de eerste prejudiciële vraag betreft, dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen binnen de in artikel 19bis, § 4, vastgestelde termijn een bewijs hebben geleverd van betaling van

5.000 frank dossiertaks; dat in geval het Arbitragehof het in artikel 19bis, § 3, vastgelegde verschil in het bedrag van de dossiertaks in strijd zou achten met de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, dit tot het besluit moet leiden dat het beroep van de verzoekende partijen niet van rechtswege onontvankelijk had mogen worden bevonden; dat, wat de tweede prejudiciële vraag betreft, het de Raad van State niet toekomt in de plaats van het Arbitragehof te oordelen of de beroepsindiener die de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorgeschreven bij artikel 19bis, § 3, van het milieuvergunningsdecreet heeft nageleefd en de beroepsindiener die dat niet heeft gedaan, zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden en dat de vraag in wezen niet gaat over een ongelijke behandeling, maar over de proportionaliteit van de opgelegde sanctie; dat, gelet op artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, aan het Arbitragehof de prejudiciële vragen, zoals geformuleerd door de verzoekende partijen worden voorgelegd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken gekend onder de nrs. A. 78.473/VII-16.643 en 85.397/VII-18.767 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De debatten worden heropend.

Artikel 3.

Aan het Arbitragehof worden de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. "Schendt artikel 19bis van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat het aan de aanvrager van een vergunning of de exploitant die op grond van artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een beroep tegen een beslissing met betrekking tot een inrichting van eerste klasse instellen, een dossiertaks van 10.000 Bef. oplegt, terwijl aan de natuurlijke of rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, alsook elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen, die op basis van artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse, een dossiertaks van 250 Bef. wordt opgelegd?".
2. "Schendt artikel 19bis, §4 van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat het beroep van een indiener die bij het beroepschrift een bewijs van volledige betaling gevoegd heeft zoals bepaald in §4, ontvankelijk verklaard wordt, terwijl het beroep van een indiener, die de verschuldigde dossiertaks gedeeltelijk betaald heeft, en bij het beroepschrift een bewijs van de gedeeltelijke betaling gevoegd heeft, doch niet binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van de kennisgeving voorzien in artikel 19bis, §4, laatste lid, van het milieuvergunningsdecreet het vereiste bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks gevoegd heeft bij het beroepschrift, terwijl de resterende dossiertaks binnen de 14 kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving, (daadwerkelijk en voor de overheid middels het bewijs van creditering van de speciaal daartoe bestemde rekening verifieerbaar) betaald werd, onontvankelijk verklaard wordt ?".

Artikel 4.

Het door de Auditeur-generaal aan te stellen lid van het Auditoraat wordt belast met het verder onderzoek van de zaak na ontvangst van de uitspraak van het Arbitragehof.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig juni tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.